

Lee Child

Andrew Child

VEITSEN TERÄLLÄ

Suomentanut Marja Mutru

Karisto
Hämeenlinna

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2022
First published in Great Britain in 2022 by Bantam
an imprint of Transworld Publishers

Englanninkielinen alkuteos *No Plan B*

Suomenkielinen laitos
© Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-45063-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Kaikille niille, jotka menetimme liian aikaisin

1

Kokous pidettiin huoneessa, jossa ei ollut ikkunoita.

Huone oli suorakaiteen muotoinen, ja se oli ikkunaton, koska sen seinät eivät olleet ulkoseiniä. Huone oli suuremman neliömäisen huoneen sisällä, ja tämä neliömäinen huone oli vielä suuremman kahdeksankulmaisen huoneen sisässä. Yhdessä nämä sisäkkäiset huoneet muodostivat E2-osaston komentokeskuksen Minervan rangaistuslaitoksessa Winsonissa, Mississippissä. E2 ja sitä vastaava eristysosasto E1 olivat rakennuskompleksin parhaiten suojatut osat. Seinät ympäröivät komentokeskusta kuin keskiaikaisen linnan muurit. Huone oli suunniteltu idioottivarmaksi. Päättäväisimmätkään vapauttajat eivät pääsisi vankilan ulkopuolelta sinne. Eivätkä sisäpuolelta, vaikka kyseessä olisi mitä väkivaltaisinkin mellakka.

Turvallisuusnäkökohdat olivat plussaa, mutta kokous oli järjestetty komentokeskukseen siksi, että se oli täysin erillään muista tiloista ja tarjosi siten mahdollisuuden toimia salassa. Koko E2-osasto oli tyhjä. Siellä ei ollut vartijoita eikä toimistohenkilökuntaa. Yksikään sen sadastakahdestakymmenestä eristyssellistä ei ollut käytössä, sillä niitä ei tarvittu. Sellainen ei kuulunut toimintamalliin, jolla vankilan nykyinen johto pyöritti laitosta. Minervalle edistysellinen lähestymistapa oli suuri ylpeydenaihe. Ja hyvää mainosta.

Huoneessa oli kuusi miestä, ja tämä oli heidän kolmas salainen kokoontumisensa siellä viimeisen viikon sisällä. Miehet olivat levittäytyneet pitkän ja kapean pöydän ääreen, ja vapaaksi jääneet kaksi tuolia oli työnnetty valkeaksi maalatun paljaan seinän viereen. Huonekalut olivat kirkkaansinistä muovia. Jokainen esine

oli valmistettu muottiin valamalla, joten niissä ei ollut saumoja eikä liitoksia. Muodon ja materiaalin ansiosta niitä oli vaikea saada rikki ja väri sai aikaan sen, että jollain keinoin irti murrettuja paloja oli vaikea piilottaa. Tuolit olivat käytännöllisiä, mutta eivät kovin mukavia. Tämä kaikki oli edellisen johdon peruja.

Kolmella miehistä oli puvut yllään. Bruno Hix, Minervan toimitusjohtaja ja toinen kahdesta perustajasta, istui pöydän päässä. Damon Brockman, yhtiön operatiivinen johtaja ja toinen perustaja, istui Hixin oikealla puolella. Vankilanjohtaja Curtis Riverdale istui Brockmanin vieressä. Riverdalen vieressä rivin viimeisenä istuvalla miehellä oli univormu. Hän oli Rod Moseley, Winsonin poliisipäällikkö. Vastakkaisella puolella, Hixistä vasemmalle, istui kaksi vähän alle kolmikymppistä miestä. Molemmilla oli farkut ja mustat T-paidat. Toisella oli nenä murtonut, molemmat silmät mustina ja otsa täynnä ilkeitä mustelmia. Toisen miehen vasen käsi oli kantositeessä. Molemmat yrittivät vältellä muiden miesten katseita.

"Onko tässä siis joku ongelma vai ei?" Brockman kohautti olkiaan. "Voiko joku sanoa aivan varmasti, että on? Ei. Meidän on siis paras edetä suunnitelmien mukaan. Tässä on liian paljon pelissä, jotta voisimme alkaa säikkyä pelkkiä varjoja."

"Ei." Riverdale pudisti päätään. "Jos ongelma *voi olla* olemassa, minun mielestäni siitä seuraa, että ongelma on olemassa. Turvallisuus ennen kaikkea. Meidän tulisi..."

"Meidän pitää varmistua asiasta", Moseley sanoi. "Päätöksen tulee olla perusteltu. Avainkysymys on, katsoiko mies sisälle kirjekuoreen. Se meidän on saatava selville."

Kukaan ei sanonut mitään.

"No?" Moseley kurkotti jalkansa pöydän alle ja potkaisi kantosidemiestä. "Herää. Vastaa kysymykseen."

"Anna olla." Mies tukahdutti haukotuksen. "Meidän piti ajaa koko yö, että päästiin Coloradoon. Ja taas koko yö, jotta päästiin tänne takaisin."

"Lopeta tuo nyyhkytys." Moseley tökki miestä jalallaan. "Anna tulla. Katsoiko hän?"

Mies katseli pitkin seiniä. ”Emme tiedä.”

”Kirjekuoreen katsominen ei kerro mitään ratkaisevaa,” Riverdale sanoi. ”Mikäli mies katsoi, meidän on saatava tietää, ymmärsikö hän näkemänsä ja mitä hän aikoo tehdä sen suhteen.”

”On epäolennaista, katsoiko hän”, Brockman totesi. ”Mitä sitten, vaikka olisi katsontu? Mikään kirjekuoressa ei anna vähäisintäkään vihjettä siitä, mitä täällä tapahtuu.”

Riverdale pudisti päätään. ”Siellä mainittiin kello kymmenen perjantaiamuna. Hyvin selvästi. Aika, päivä ja paikka.”

”Entä sitten?” Brockman nosteli käsiään. ”Perjantai antaa syyn juhlia ja riemuita. Siinä ei ole mitään epäilyttävää.”

”Mutta kuoressa oli se valokuva.” Riverdale heristi jokaisen tavun kohdalla sormeaan. ”Kooltaan kaksikymmentä senttiä kertoo kaksikymmentäviisi senttiä. Ei sellaista voi olla huomaamatta.”

”Ja se ei taaskaan tarkoita mitään.” Brockman nojautui takaisin tuoliinsa. ”Paitsi siinä tapauksessa, että kaveri todellakin lähtee tänne ja ilmestyy paikalle perjantaina. Ja silloinkin olemme selvillä vesillä. Teimmehän valinnan hyvin huolellisesti.”

”Emmekä tehneet. Miten olisimme voineet? Meillä oli vain yhdeksän ehdokasta.”

Hymy välähti Moseleyn kasvoilla. ”Ironista, vai mitä? Tyyppi, jonka valitsimme, on oikeasti syytön.”

”Ei siinä mitään ironista ole.” Riverdale tuhahti. ”Eikä niitä ollut yhdeksää. Oli vain viisi. Muilla oli perhettä. Se rajasi heidät ulos.”

”Yhdeksän tai viisi.” Brockman sanoi. ”Oli miten oli. Määrällä ei ole väliä. Vain lopputuloksella on väliä, ja se on tarpeeksi hyvä. Vaikka tyyppi ilmestyisi tänne, miten lähelle luulette hänen pääsevän? Etäisyyttä olisi ainakin kolmekymmentä metriä.”

”Miehen ei tarvitse ilmaantua tänne. Hän voi nähdä sen televisiosta tai internetissä. Tai lukea lehdestä.”

”Vankilanjohtaja on oikeassa”, Moseley sanoi. ”Ehkä olisi parempi olla tällä kertaa herättämättä liikaa huomiota. Ehkä meidän kannataisi olla kutsumatta tiedotusvälineitä. Tekosyyksi voimme kehittää jotakin paskaa vangin yksityisyyden kunnioittamisesta.”

"Ei tarvitse." Brockman pudisti päätään. "Luuletteko, että sillä tyypillä on televisio tai tietokone? *New York Timesin* tilaus? Hyvänen aika, mieshän on joku irtolainen. Lakatkaa keksimästä ongelmia. Ei sellaisia ole."

Hix naputteli pöytää sormenpäällään. "Brändi tarvitsee tiedotusvälineitä. Julkistamme nämä aina. Niin olemme tehneet joka kerran. Jos perumme tämän nyt, saamme vain enemmän huomiota osaksemme. Se saa ihmiset ajattelemaan, että jotakin on vialla. Olen silti sitä mieltä, että meidän on saatava tietää varmasti. Katsoiko hän?" Hix kääntyi farkkuihin ja T-paitoihin pukeutuneisiin miehiin päin. "Mitä arvelette? Mikään vastaus ei ole väärä. Asiat menivät niin kuin menivät. Ymmärrämme sen. Kertokaa vain, mitä itse uskotte tapahtuneen."

Mies, jonka nenä oli murtunut, hengitti syvään suun kautta. "Luulen hänen katsoneen."

"Luulet, vai?" Hix sanoi. "Et siis ole varma."

"En sataprosenttisesti."

"Jaaha. Missä se kirjekuori oli?"

"Laukussa."

"Missä se laukku oli?"

"Maassa. Roskapussissa."

"Laskitko sen maahan?"

"Jotta sain käteni vapaiksi."

"Missä se oli auton tullessa?" Hix kysyi.

Kantosidemies vastasi: "Maassa."

"Samassa paikassako?"

"Mistä me sen tietäisimme? En ollut paikalla, kun Robert laski sen maahan. Robert ei ollut tajuissaan, kun poimin sen ylös."

Hix oli hetken hiljaa. "Okei. Kauanko se tyyppi oli yksin laukun kanssa?"

"Emme osaa sanoa. Ei luultavasti kovin pitkään. Korkeitaan pari minuuttia."

"On siis mahdollista, että hän katsoi siihen", Hix sanoi. "Ainakin vilkaisi."

”Jep”, sanoi mies, jonka nenä oli murtunut. ”Ja jos muistatte, pussi oli repeytynyt. Mistä syystä? Mitä sille tapahtui? Me emme repineet sitä.”

Brockman nojautui eteenpäin. ”Kertomanne perusteella tilanne oli sekava. Romua oli joka puolella. Täydellinen kaos. Roskapussi varmaankin repeytyi vahingossa. Se ei kuulosta kovin merkittävältä johtolangalta. Eivätkä ne kaksi muuta ole raportoineet, että mies olisi katsonut.”

Kantosidemies sanoi: ”He eivät ole raportoineet yhtään mitään. Emme tiedä, missä he ovat.”

Brockman sanoi: ”Varmaankin paluumatkalla. Heillä on luultavasti puhelinongelmia. Mikäli aihetta huoleen olisi, he olisivat varmasti löytäneet keinon tiedottaa siitä meille.”

”Eikä tyyppi maininnut siitä mitään poliisille”, Moseley lisäsi. ”Olen jutellut paikallisen komisarion kanssa pari kertaa. Siitä voi vetää jonkinlaisia johtopäätöksiä.”

”Siitä huolimatta luulen, että hän katsoi”, sanoi mies, jonka nenä oli murtunut.

”Meidän kannattaisi perua koko juttu”, Riverdale sanoi.

”En ole koskaan kuullut mitään noin typerää”, Brockman sanoi. ”Me emme päättäneet päivämäärää, emmekä määränneet kellonaikaa. Tuomari teki sen allekirjoittaessaan vapautusmääräyksen, niin kuin tiedät. Jos ryhdymme keksimään paskamaisia viivytyksiä, kaiken maailman tarkastajat ovat perseessämme. Tiedät kyllä, mihin sellainen johtaa. Samalla vaivalla voimme ampua itseämme päähän nyt heti.”

Riverdale tuhahti. ”En puhu mistään viivyttämisestä. Ehdotan vain, että palaamme alkuperäiseen suunnitelmaan. Vaihto oli alun perinkin huono idea.”

”Se kyllä ratkaisisi perjantaina uhkaavan ongelman, jos tässä nyt mitään ongelmaa onkaan. Mutta silloin menettäisimme keinon selvittää tästä varsinaisesta pulasta, missä olemme juuri nyt. Carpenterin tilanteesta.”

”Sanoin heti alussa, että siihen on helppo ratkaisu. Luoti nis-

kaan. Hoidan sen vaikka itse, jos te olette liian heikkohermoisia.”

”Se vasta kalliiksi tulisi. Mieti, miten paljon menettäisimme liiketuloja.”

”Menetämme paljon muutakin kuin rahaa, jos tämä tyyppi laskee yhteen yksi plus yksi.”

”Miten hän siinä onnistuisi?”

”Hän voi tulla tänne. Itse sanoit niin. Hän saattaa kaivella asioita. Hän oli ennen sotilaspoliisi. Se on hänellä verissä.”

”Siitä on jo vuosia, kun mies oli sotilaspoliisi”, Moseley sanoi. ”Niin se komisario minulle kertoi.”

Hix naputteli pöytää. ”Mitä muuta me tiedämme?”

”Aika vähän. Miehellä ei ole ajokorttia, eikä veroviranomais-
ten mukaan työhistoriaakaan armeijan jälkeen. Ei mitään sosiaa-
lisessa mediassa. Ei viimeaikaisia valokuvia. Mies on nykyään
vain kulkuri. Onhan se tavallaan surullista, mutta näin näyttää
olevan. Ei vaikuta siltä, että miehestä kannattaa olla huolissaan.”

Brockman sanoi: ”Kulkuri tai miljonääri, mutta olisiko joku
oikeasti niin hullu, että vaeltaisi puolen mantereen poikki vain
siksi, että on sattunut lukemaan muutaman asiapaperin ja näke-
mään jonkin harmittoman valokuvan?”

”Voitte spekuloida sillä aivan vapaasti, mutta silti se huolestut-
taa minua”, Riverdale sanoi. ”Joka kerta, kun olemme kokoontu-
neet, olemme kuvitelleet kaikkien ongelmien olevan ratkaistuja.
Joka kerta olemme olleet väärässä. Entä jos olemme taas väärässä?”

”Emme ole olleet väärässä”, Brockman iski kätensä pöytään.
”Olemme selvittäneet jokaisen uuden tilanteen heti. Yhdeksän-
kymmentäyhdeksänprosenttisesti.”

”Yhdeksänkymmentäyhdeksän. Ei sata.”

”Elämä ei ole täydellistä. Rapatessa roiskuu. Huomasimme
vuodon. Tukimme sen siten kuin olimme yhdessä sopineet.
Saimme tietää kadonneesta kirjekuoresta. Hankimme sen takai-
sin sovitulla tavalla.”

”Ja nyt tämä tuntematon mies on kurkistanut siihen samai-
seen kirjekuoreen.”

"On voinut kurkistaa, sitä emme tiedä. Teidän on kuitenkin myönnettävä, että se on epätodennäköistä. Hän ei kertonut siitä poliisille, sen me tiedämme. Eikä hän kertonut siitä FBI:lle tai vankeinhoitolaitokselle. Siitäkin olisimme saaneet tietää. Sano-taanpa, että hän onnistui selvittämään koko jutun vietettyään pari sekuntia itsekseen kirjekuoren kanssa. Miksi hän pitäisi tie-don itsellään? Mitä hän sillä tiedolla tekisi? Kiristäisi meitä? Luu-letteko hänen todella raahautuvan jollakin keinolla kaksituhatta kilometriä ennen perjantaita? Miettikää nyt vähän."

"Hyvät herrat!" Hix naputti taas pöytää. "Riittää. No niin. Olen tehnyt päätökseni. Emme pysty selvittämään, katsoiko mies kirjekuoreen. Se tuntuu epätodennäköiseltä, joten meidän ei pidä joutua paniikkiin, varsinkin kun otetaan huomioon, mitä siitä seuraisi. Meidän kannattaa kuitenkin olla varovaisia. Mies-hän on helposti tunnistettavissa, vai mitä?"

Mies, jonka nenä oli murtunut, nyökkäsi. "Kyllä todella. Hänestä ei voi erehtyä. Metri yhdeksänkymmentäviisi senttiä ja sataviisitoista kiloa. Rähjäinen."

"Muistanette, että hän on varsin kärsineen näköinen", kanto-sidemies sanoi. "Pidin siitä huolen."

"Sinun olisi pitänyt tappaa hänet", Brockman sanoi.

"Luulin tappaneeni."

"Olisit varmistanut asian."

"Miten? *Saanut sen näyttämään onnettomuudelta?* Sellaiset olivat ohjeet niiden kahden muun kohdalla. Oletin niiden kos-kevan tätäkin tyyppiä. Selitys olisi ontunut, jos mies olisi löyty-nyt luoti päässä."

"Riittää!" Hix odotti, kunnes tuli hiljaista. "Minulla on suun-nitelma. Järjestämme tarkkailun. Kellon ympäri tästä hetkestä lauantaihin asti. Mikäli mies astuu jalallaankaan tähän kau-punkiin, olemme valmiina. Ja täällä meidän ei tarvitse välittää vähääkään siitä, miltä asiat näyttävät."

2

Jack Reacher saapui Gerrardsvilleen, Coloradoon, maanantaina aamupäivällä, kaksi päivää ennen Minervan miesten kolmatta salaista tapaamista. Hän oli saanut kyydin kuorma-autossa, joka kuljetti sinimailaspaaleja eräälle kaupungin eteläpuolella sijaitsevalle maatilalle, joten viimeiset puolitoista kilometriä hän selvitti jalan. Se oli mukava kävelymatka. Sää oli lämmin, mutta ei kuuma. Pilvenhattaroita ajelehti avaran sinitaivaan poikki. Ilma täällä puolentoista kilometrin korkeudessa oli ohutta ja raikasta. Seutu oli tasaista, vihreää ja rehevää niin pitkälle kuin silmään siinsi. Kastelulaitteet rajasivat loputtomia peltoja, ja niiden välissä kurottelivat kaikenkokoiset ja -väriset korret ja lehdet kohti aurinkoa. Vasemmalla taivaanrantaan hallitsivat vuorten siluetit. Ne törröttivät suoraan maaperästä kuin varoittamatta, ilman minkäänlaista loivaa alarinnettä, ja niiden lumiset huiput puhkoivat ilmakehää kuin sahanterän hampaat.

Reacher jatkoi matkaa, kunnes tuli kaupungin pääväylälle. Se jatkui puolisen kilometriä, eikä sen varrella ollut kuin yksi kortteli kummallakin puolella, ennen kuin kaupat ja toimistot vaihtuivat asuinalueiksi. Kaikki liikerakennukset olivat samankokoisia. Ne olivat kaksikerroksisia ja samalla tyylillä rakennettuja. Ne olivat myös samanikäisiä – joihinkin ovenkamanoihin kaiverrettujen numeroiden perusteella 1800-luvun loppupuolelta – mikä sai paikan tuntumaan siltä kuin se olisi jäänyt eräänlaiseen aikakapseliin. Aikaan, jolloin työn laatua vielä kunnioitettiin. Se oli selvä. Kaikki julkisivut oli tehty joko kivistä, marmorista tai gra-

niitista. Ovien ja ikkunoiden puitteet oli kaiverrettu taitavasti ja koristeltu runsain lehtikultakirjailuin. Jokainen yksityiskohta oli huolella entisöity. Reacher arvosti näkemäänsä. Hän ei kuitenkaan ollut kaupungissa sen arkkitehtuuria ihailmassa. Hän oli siellä käydäkseen paikallisessa museossa.

Edellisenä päivänä Reacher oli poiminut sanomalehden, jonka joku oli jättänyt lounasravintolaan. Lehdestä hän oli löytänyt artikkelin hammaslääkäristä ja metallinilmaisimesta. Mies oli saanut vehkeen lahjaksi jäädessään eläkkeelle. Se oli ollut jonkin sortin sisäpiirin vitsi, sillä hammaslääkäri oli saanut sellaisen maineen, että löytäessään uusien potilaiden suista muiden hammaslääkäreiden tekemiä hammaspaikkoja hän halusi välttämättä vaihtaa ne uusiin. Joka tapauksessa mies oli keksinyt käyttää lisääntyneen vapaa-aikansa ryhtymällä amatööriarkeologiksi. Hänen pakkomielteenään oli jo pidemmän aikaa ollut Yhdysvaltain sisällissota, joten hän oli päättänyt vierailla lukuisilla vanhoilla taistelupaikoilla. Isoilla ja pienillä. Tunnetuilla ja tuntemattomilla. Pea Ridgestä Arkansasissa hän oli löytänyt tykinammusten jäänteitä ja muita esineitä. Niistä oli syntynyt kiertävä näyttely, joka esitteli Pohjoisvaltioiden taktiikoiden kehittymistä, ja tämä osui Reacherin silmään. Gerrardsville oli yksi näyttelyn pysähdyspaikoista. Koska Reacher oli vain muutamien kilometrien päässä ja museo oli vielä auki, hän oli päättänyt vilkaista sitä.

Reacher joi kupillisen kahvia eräässä kahvilassa, jonka ohi hän oli sattumoisin kävellyt, ja ehti museoon ennen lounasaikaa. Hän viipyi siellä sulkemiseen saakka, ja eräs oppaista joutui lopulta hätistelemään hänet ulos. Oppaan nimi oli Alexandra. Reacher ryhtyi juttelemaan näyttelystä naisen kanssa. Keskustelu siirtyi erilaisiin kaupungissa sijaitseviin ravintoloihin, ja sen jälkeen he menivät yhdessä syömään hampurilaiset. Alexandra valitsi hieman nuhruisen paikan, jossa oli yksinkertaiset puupöydät, pitkät penkit ja narisevat puulattiat sekä seinät täynnä vanhoja LP-levyjä. Ruoka tuli kuitenkin nopeasti ja lautaset oli

lastattu kukkuroilleen. Hinnat olivat edulliset. Kaikki paikassa oli Reacherin mieleen.

Heidän syödessään puheenaihe siirtyi musiikkiin, ja lopulta he päätyivät yhdessä erääseen baariin. Se oli pieni. Intiimi ja hämärä. Baarissa soitti bluesbändi. Enimmäkseen Magic Slimiä, plus kourallisen Howling' Wolfin biisejä. Reacher oli tyytyväinen. Alexandra tilasi pari olutta, ja heidän niitä juodessaan puheenaihe vaihtui jälleen kerran. Tällä kertaa se johdatti heidät aivan eri suuntaan. Aina Alexandran asuntoon asti.

Naisen asunto sijaitsi erään liikkeen yläkerrassa kaupungin kahden pääkadun risteyksessä. Huoneisto oli pieni. Sen tyyli oli minimalistinen. Kalustusta ei ollut nimeksikään. Eikä somistusta. Siellä oli kuitenkin jääkaappi, joten he joivat vielä yhden oluet. Siellä oli myös CD-soitin, joten he kuuntelivat lisää musiikkia. Siellä oli makuuhuone. Kun he olivat päässeet sinne, mitään muuta ei enää tarvittukaan.

3

Museo avattiin seuraavana päivänä vasta kymmeneltä, ja Reacher ja Alexandra pysyttelivät sängyssä viime minuuteille saakka.

Vaikka he pysyttelivät sängyssä, he eivät käyttäneet koko aikaa nukkumiseen. Alexandra tiesi ajan olevan kortilla, mutta siitä huolimatta hän kävi pikaisesti suihkussa. Hänestä se tuntui viisaalta, kun otti huomioon heidän äskeisten toimiansa aktiivisuuden. Reacher laittoi kahvia. Sitten Alexandra antoi jäähyväis-suukon ja kiirehti takaisin entisen elämänsä askareiden pariin. Reacher kävi suihkussa kaikessa rauhassa, ja sen jälkeen hän käveli portaat alas ja astui ulos jalkakäytävälle. Hän pohdiskeli välitöntä lähitulevaisuuttaan ja pysähtyi hetkeksi katselemaan vuoria. Hän näki naisen, joka käveli niitä kohti. Nainen lähestyi risteystä toisella puolella katua ja oli suuntaamassa länteen päin. Jalankulkijoille paloi punainen valo. Vastapäisessä kadunkulmassa seisoi mies, joka odotti valon vaihtumista. Pohjoiseen matkaava linja-auto oli juuri ajamassa heidän välistään.

Bussinkuljettaja näki vain liikettä.

Ei juuri muuta kuin hahmon matalalla bussin oikealla puolella. Jotakin pallomaista. Se heilahti alas ja pyörähti neljännessä ympyrän verran. Kuin meloni, joka oli laitettu narun päähän heilumaan, naiskuljettaja kertoi seuraavana päivänä pakollisessa terapiaistunnossa. Mutta kyseessä ei ollut meloni. Se oli pää. Ihmisen pää. Naisen pää. Se oli vain muutaman sentin päässä tuulilasista. Aivan lähellä. Auringonpaisteessa se näytti vaalealta

ja kalvokkaalta ikään kuin se olisi jo kuulunut jollekin aaveelle. Sitten se oli poissa. Ei kuitenkaan siksi, että se oli ollut kuljettajan mielikuvituksen tuotetta. Eikä siksi, että kyseessä olisi ollut pelkkä aistiharha, kuten kuljettaja oli rukoillut. Vaan siksi, että se jatkoi kaarevaa rataansa aina maahan asti. Bussin eteen.

Ja siitä bussin alle.

Kuljettaja ohjasi rajusti vasemmalle. Hän iski jarrut pohjaan kaikin voimin. Epäröimättä, ilman paniikkia. Hänet oli koulutettu hyvin. Hänellä oli vuosien kokemus. Silti hän reagoi liian myöhään. Hän kuuli renkaiden ulvovan ja matkustajien kirkuvan. Ja hän tunsu iskun ohjauspyörässä. Vaimea tärinä levisi ympäri ratin kovaa muovikehää. Töytäisy oli vähäisempi kuin syvään kuoppaan tai puunpalasen yli ajettaessa. Asfaltissa ei kuitenkaan ole luita, jotka murtuvat ja katkeavat. Puussa ei ole sisäelimiä, jotka repeävät ja vuotavat verta.

Kuljettaja sulki silmänsä ja yritti kaikin voimin olla oksentamatta. Hän tiesi, minkälainen näky kadulla odotti. Hän oli joutunut kerran tahtomattaan osalliseksi tuntemattoman ihmisen itsemurhaan. Ammatin varjopuolia.

Mies vastapäisessä kadunkulmassa näki huomattavasti enemmän.

Hän näki bussin ajavan pohjoiseen. Hän näki naisen kävelevän risteuksen kaakkoiskulmaan. Miehellä oli esteetön näkymä. Hän oli ollut niin lähellä, että hänen kertomuksensa oli uskottava. Lau-sunnossaan hän sanoi, että nainen näytti hermostuneelta. Sätkyltä. Hän näki naisen katsovan kelloaan. Ensinnäkin hän ajatteli, että naisella oli kiire. Hän oletti naisen yrittävän juosta kadun yli, ennen kuin bussi ehtisi liian lähelle. Mutta nainen ei tehnyt niin, vaan pysähtyi. Hän seisoi ja kiemurteli hermostuneesti, kunnes bussi oli melkein kohdalla. Kunnes se ei enää pystynyt hidastamaan tai väistämään.

Silloin nainen hyppäsi sen alle.

Nainen hyppäsi. Mies oli siitä varma. Nainen ei horjahtanut eikä kaatunut. Teko oli tahallinen. Mies päätteli sen naisen ajoituksesta ja tavasta, jolla tämän vauhti oli kiihtynyt. Kaarevasta

liikeradasta ja tarkasta osumasta. Kyseessä ei mitenkään voinut olla onnettomuus. Nainen teki sen tarkoituksella. Mies ei voinut keksiä mitään muuta selitystä.

Reacher oli ainoa ihminen, joka näki koko tilanteen.

Hän oli noin viidentoista metrin päässä risteyksestä. Myös hänen näkymänsä oli esteetön, mutta hänen näkökulmansa oli laajempi. Hän näki sekä naisen että miehen, jotka odottivat ylitsepääsyä vastakkaisilla puolilla. Lisäksi hän näki kolmannen ihmisen. Miehen, joka oli hieman alle metri kahdeksankymmentä pitkä ja jänteikäs. Harmaa huppari ja farkut. Samalla puolella kuin nainen, kolmen metrin päässä. Mies seisoi askeleen verran kadun reunasta ja pysytteli täysin liikkumatta.

Mies oli valinnut paikan huolellisesti. Se oli selvä. Hän oli lähellä suojatietä, jotta ei herättäisi huomiota maleksimalla ympäriinsä. Hän oli sen verran etäällä naisesta, että häntä ei voinut mitenkään yhdistää tähän. Mies oli kuitenkin niin lähellä, että bussin lähestyessä hänen tarvitsi ottaa vain pari askelta päästäkseen naisen luo. Mies liikkui pehmeän sulavasti, ikään kuin hän olisi ollut ennemmin varjo kuin fyysisesti läsnä. Nainen ei edes huomannut, kun mies ilmestyi hänen vierelleen. Hän ei huomannut miehen jalan hivuttautuvan nilkkojensa eteen.

Mies painoi kämmenensä naisen lapaluiden väliin ja tönäisi. Liike oli pieni ja taloudellinen, ei vähääkään dramaattinen. Sellainen, jota monikaan ei huomaisi. Kaverin tarkoituksiin se oli kuitenkin riittävä. Se oli varma. Ei ollut vaaraa, että nainen komuroisi eteenpäin ja kimmahtaisi bussin keulasta. Ei ollut vaaraa, että hän selviäisi pelkillä luunmurtumilla ja aivotärähdyksellä. Siitä piti miehen jalka huolen. Se esti naisen jalvoja liikkumasta ja varmisti, että jalat jumissa ja kädet ilmassa nainen kaatuisi suoraan maahan. Se takasi sen, että nainen paiskautui pitkän pituuttaan katuun.

Isku sai naisesta ilmat pihalle. Se oli hänen viimeinen henkäyksensä, sillä puoli sekuntia sen jälkeen bussin etupyörä muserasi hänen rintakehänsä litteäksi kuin kokoontaitettu sanomalehti.

Bussi pysähtyi kulmittain katukiveyksen reunaan ikään kuin joku juoppo olisi kaapannut sen ja sitten hylännyt kepposen menetettyä hohdokkuutensa. Auton etuosa tukki risteyksen osittain. Reacher näki, kun bussin oven yläpuolella olevassa diginäytössä reittinumeron tilalle vaihtui kirjoitettu teksti: SOITA POLIISI. Lisäksi hän näki kuolleen naisen jalat. Ne pistivät esiin bussin alta suunnilleen etu- ja takapyörrien puolivälistä. Toinen naisen lenkkareista oli pudonnut pois. Häntä tönäissyt mies otti farkkujensa takataskusta mustan roska-pussin. Hän ravisteli sen auki, kyykistyi paljaan jalan viereen, kurkotti kätensä bussin alle, tarttui johonkin ja veti sen esiin. Reacher huomasi sen olevan naisen käsilaukku. Mies sujautti laukun muovipussiin, nousi seisomaan, veti hupun syvemmälle ja lähti kävelemään etelän suuntaan kadoten näkyvistä.

Reacher juoksi risteyksen poikki kohti bussia. Jalkakäytävä oli alkanut täyttyä. Ihmisiä tulvi kaupoista ja kahviloista ja toimitoista tuijottamaan ruumista. Joku pukumies pysäytti autonsa ja nousi ulos nähdäkseen paremmin. Kukaan ei kiinnittänyt huomiota hupparimieheen. Mies sulautui väkijoukkoon ja katosi sen reunamille. Reacher törmäsi joukon läpi survoen ihmisiä syrjään ja kaatoi yhden heistä takamukselleen. Hupparimies ehti viimeisten töllistelijöiden ohi ja kiihdytti vauhtia. Reacher jatkoi matkaa entistä pontevammin. Hän työntyä viimeisen pariskunnan välistä ja singahti juoksuun. Mies oli nyt kahdenkymmenen metrin päässä. Reacher pienensi välimatkan kahdeksaantoista

metriin. Viiteentoista. Silloin mies kuuli häntä seuraavat askeleet, vilkaisi olkansa yli ja näki Reacherin perässään. Hän alkoi juosta puristaen edelleen roskapussia kädessään. Hän sujautti toisen kätensä hupparin sisään, tökkäsi vehjettä, joka oli hänen oikeassa korvassaan ja ärjäisi pari lausetta. Sitten hän kaarsi vasemmalla puolellaan avautuvalle kujalle.

Reacher jatkoi juoksuaan, kunnes hän oli parin askeleen päässä kujan suulta. Hän pysähtyi siihen ja kuunteli. Mitään ei kuulunut, joten hän kävi polvilleen, konttasi edemmäs ja kurkisti kulman ympäri. Reacher oletti, että jos miehellä oli ampumase, tämä odottaisi maalitaulun ilmaantuvan pään korkeudelle. Jos miehellä oli veitsi, hän yrittäisi huitaista sillä vatsan tienoille. Reacher ei kuitenkaan huomannut mitään uhkaavaa. Mitään ei kuulunut eikä näkynyt. Hän nousi ylös ja astui askeleen eteenpäin.

Reacher ei ollut koskaan nähnyt niin siistiä kujaa. Vieri vieressä olevien rakennusten seinät olivat vaaleaa tiiltä. Seinäpinnat olivat puhtaita ja tasaisia. Ei yhtään graffitia. Yksikään toisen kerroksen ikkunoista ei ollut rikki. Paloportaat näyttivät vastamaalatuilta. Kummallakin puolella oli tasainen rivi roskasäiliöitä. Jotkin olivat vihreitä ja toiset sinisiä. Kaikissa oli kannet. Yksikään ei ollut ääriään myöten täynnä eikä maassa pyörinyt roskia.

Mies oli kymmenen metrin päässä. Hän seisoj täysin liikku-matta selkä vasemmanpuoleista seinustaa vasten, ja roskapussi oli hänen jaloissaan. Reacher liikahti miestä kohti. Etäisyys pieneni seitsemään metriin. Silloin mies kohotti hupparinsa helmaa. Vyötäröltä pisti esiin musta kulmikas pistooli.

Mies sanoi: "Pysähdy. Ei yhtään lähemmäksi."

Reacher jatkoi eteenpäin. Etäisyys pieneni kolmeen metriin.

Mies piteli kättään pistoolin kahvan yllä. Hän sanoi: "Seis. Kädet näkyville. Kenellekään ei tarvitse käydä huonosti. Kunhan jutellaan."

Reacher läheni vähän yli metrin päähän ja sanoi: "Kenellekään muulle."

"Mitä?" mies tokaisi.

"Jollekin kävi jo huonosti. Tönäisemällesi naiselle. Oliko se tarpeellista?"

Miehen suu aukeni ja sulkeutui, mutta yhtään sanaa ei tullut ulos.

Reacher sanoi: "Alas maahan siitä. Kädet niskan taakse ristiin."

Mies ei reagoanut.

"Ehkä kenellekään muulle ei tarvitsekaan käydä huonosti", Reacher sanoi. "Ja sillä *muulla* tarkoitan *sinua*. Kaikki riippuu siitä, mitä teet seuraavaksi."

Mies tavoitteli asettaan. Hän oli nopea. Ei kuitenkaan tarpeeksi nopea. Reacher nappasi miestä ranteesta, kiskaisi sen itsestään katsoen oikealle ja pyöräytti miehen ympäri niin, että tämä jäi seisomaan kasvot seinään päin.

"Lopeta." Miehen ääni oli nyt kireä. "Odota. Mitä ihmettä oikein yrität?"

"Aion testata, miltä sellainen sinusta itsestäsi tuntuu", Reacher vastasi. "Täällä ei ole bussia. Täällä on kuitenkin tiiliseinä. Se saa kelvata."

Reacher päästi irti miehen ranteesta ja siirsi kätensä ylemmäs. Hän laski käden miehen lapaluiden väliin ja tönäisi. Liike oli voimallinen. Raivokas. Villi. Enemmän kuin riittävä. Mies yritti pelastautua, mutta hänellä ei ollut siihen minkäänlaista mahdollisuutta. Voima oli ylenpalttinen. Mies paiskautui naama edellä seinään ja valahti maahan niin kuin hänen luunsa olisivat muuttuneet velliksi. Verta virtasi otsan ruhjeista. Nenä oli murtunut. Oli hyvin mahdollista, että mies saattaisi tukehtua. Tai hukkaa.

Kumpikaan lopputulos ei juuri Reacheria huolettanut.

Reacherin suunnitelmana oli ollut noukkia kaveri maasta ja kantaa hänet takaisin bussin luo. Siten mies olisi ollut valmiiksi odottamassa poliisin saapuessa paikalle. Roskapussia noukkiessaan Reacher kuitenkin epäröi. Naisen käsilaukku oli pussin sisällä. Laukussa oli jotakin, jonka vuoksi kannatti tap-paa. Reacher oli ollut maavoimien rikostutkija kolmentoista vuo-den ajan. Vanhoista tavoista oli vaikea päästä eroon. Eikä siree-nien ääntä vielä kuulunut. Hän tiesi aikaa olevan vielä hieman.

Reacher poimi pudonneen aseensa maasta ja työnsi sen vyö-täisilleen. Sitten hän punnersi miehen kylkiasentoon seinän vie-rustalle ja ryhtyi tutkimaan tämän taskuja. Reacherin odotus-ten mukaisesti niistä ei löytynyt mitään, missä olisi ollut nimi tai osoite, mutta miehellä oli avainnippu. Reacher valitsi avaimista terävimmän ja viilsi sillä roskapussin yläosasta irti pari leveää muovinsuikaletta. Hän kietoi suikaleet käsiensä ympärille ja otti laukun esiin. Se oli neliönmuotoinen, neljäkymmentäviisi senttiä kanttiinsa, tehty jonkinlaisesta keinoahasta ja väriltään vaalean-ruskea. Tavanomaisten kahvojen lisäksi siinä oli pitkä ja kapea olkahihna. Toinen puoli oli veriroiskeiden täplittämä. Laukun suu oli suljettu vetoketjulla. Reacher avasi sen ja penkoi laukun sisältöä. Ensimmäiseksi hän otti esiin naisen lompakon. Siinä oli Mississippin osavaltion ajokortti nimellä Angela St. Vrain ja osoite kaupungissa nimeltä Winson. Lompakossa oli myös kolme dollarin seteliä. Nippu kuitteja ruokakaupasta ja apteekista. Ja valokuva Angelasta pienen tytön kanssa, ehkä noin kolmivuo-

tiaan. Yhdennäköisyys oli ilmeinen. Äiti ja tytär. Siitä Reacherilla ei ollut epäilystäkään.

Reacher laski lompakon maahan ja jatkoi laukun penkomista. Hän veti sieltä sinisessä kaulanauhassa olevan laminoidun kortin. Työpaikan henkilökortti. Siitä selvisi, että Angela oli töissä jossakin vankilassa. Minerva-nimisessä rangaistuslaitoksessa, joka myös sijaitsi Winsonissa, Mississippissä. Reacher löysi hiusharjan, meikkejä ja muita henkilökohtaisia tavaroita. Avainrenkaan, jossa oli kolme avainta. Ja kirjekuoren. Se oli tavallinen ruskea kirjekuori, A4-kokoa. Se oli kuitenkin osoitettu jollekin muulle. Danny Peel -nimiselle miehelle, joka myös asui Winsonissa, Mississippissä. Ja kirje oli avattu.

Kirjekuoressa oli mustavalkoinen valokuva – kuusitoista vuotta sitten otettu poliisin pidätyskuva – ja pino papereita. Valokuvassa oli nuori mieshenkilö. Mies näytti kalpealta ja voipuneelta, ja hänellä oli epätasaisesti kynitty siilitukka. Vastaleikattu, Reacher pohti kalvakan ihon pilkottaessa sängin lomasta. Hänen huomionsa keskittyi pojan silmiin. Ne olivat lähellä toisiaan, apposen auki ja näyttivät puolittain pelokkailta ja puolittain hämmentyneiltä. Pojalla oli toinenkin epätavallinen tuntomerkki. Toinen korvannipukka puuttui. Vasen. Näytti siltä, että se oli viilletty irti. Reuna oli suora mutta epätasainen, ja pojan kaulassa näkyi niskaan asti ulottuva arpi. Partaveitsellä tehty, Reacher mietti. Jonkun oli täytynyt huitaista poikaa tavoitellen tämän kurkkua, mutta poika olikin kääntynyt, kyyristynyt ja vetäytynyt kauemmaksi. Ei tarpeeksi nopeasti välttääkseen viillon, mutta tarpeeksi nopeasti välttääkseen tulehasta tapetuksi. Se oli jotakin se, ajatteli Reacher. Ehkä.

Paperit saattoi jakaa kahteen osaan. Ensimmäisen osan otsakkeessa luki Mississippin vankeinhoitolaitos, ja siinä ryhdyttiin kertomaan Anton Begovic -nimisen tyypin elämäntarinaa ainakin hänen aikuisvuosiensa ajalta. Siinä mainittiin, miten Anton oli joutunut huonoille teille ollessaan kahdeksantoista. Häntä oli syytetty murrosta. Hänet oli myös yhdistetty useaan

muuhun rikokseen. Syytelista oli kasvanut, kunnes hän oli joutunut telkien taakse. Ilmeisesti kehityskaari oli ollut väistämätön. Ja vankilassa tilanne oli huonontunut entisestään. Meni kolme vuotta, ja Anton oli eristyssellissä, missä hän vietti seuraavat seitsemän vuotta. Papereiden toisessa osassa Begovicin elämä näytti kuitenkin kääntyneen parempaan suuntaan.

Muutos osui samaan aikaan, kun vankila siirtyi vankeinhoitoyhtymä Minervan vastuulle. Angelan työnantajan. Begovic palasi muiden vankien joukkoon. Hänen käytöksensä parani. Vankila sponsoroi hänen vapautushakemustaan. Eräs yksityisetsivä oli saanut jonkun entisen vangin tunnustamaan kuolinvuoteellaan ne rikokset, jotka oli säilytetty Begovicin kontolle. Juttua hoitanut etsivä oli kuollut jo kymmenen vuotta aiemmin kurkkuaan myöten uhkapeliveloissa, ja niinpä tuomari oli määrännyt Begovicin vapautettavaksi. Vapautus oli kohta käsillä. Viimeisen asiapaperin mukaan Begovic oli pääsemässä vapauteen tulevana perjantaina kello kymmenen.

Reacher työnsi valokuvan ja paperit takaisin kirjekuoreen. Hän laittoi kuoren takaisin laukkuun ja pisti sinne myös Angelan muut tavarat. Hän veti laukun vetoketjun kiinni ja työnsi laukun roskapussiin. Sitten hän riisui muovinpalaset käsistään ja survoi ne taskuunsa. Hän pohti kirjekuoren sisältöä ja syyttömänä tuomitun miehen traagista kohtaloa. Hän mietti, mitä tekemistä sillä oli Angelan kanssa. Se sai hänet ajattelemaan toista traagista tarinaa. Sitä, joka oli vasta alkamassa. Lompakon valokuvassa olevan pienen tytön tarinaa. Angelan tyttären, joka nyt joutuisi kasvamaan ilman äitiä.

6

Kujan suulle työntyä ajoneuvon keula. Se oli musta henkilöauto. Kiiltävä ja sulavalinjainen. BMW. Reacher tunnisti auton konepellillä olevan sinivalkoisen merkin. Kuulemma se kuvasi taivasta ja pilviä. Reacher oli lukenut jostakin niin. Se oli muistutuksena tehtaan alkuajoista, kun siellä oli rakennettu moottoreita lentokoneisiin. Hänellä ei kuitenkaan ollut mitään aavistusta auton mallista. Hän ei ollut mikään automies.

BMW ryömi lähemmäs. Myös sen kuljettajalla oli harmaa huppari. Auto hidasti vauhtia ja pysähtyi. Kuljettaja avasi ikkunan ja sanoi: "Kädet näkyviin. Astu kauemmas."

Reacher ei liikahtanut.

Kuljettaja vaihtoi vaihteen vapaalle ja revitti konetta. Hän painoi polkimen pohjaan kahdesti ja vielä kolmannenkin kerran ja odotti sitten vihaisen murinan hiipumista. "Minä sanoin, että astu kauemmas."

Reacher pysyi liikkumatta.

Auto oli kolmen metrin päässä Reacherista ja kahden metrin päässä seinästä. Tajuton kaveri makasi maassa viidentoista sentin päässä Reacherin kengistä. Oletettavasti mies oli kuljettajan kaveri, mikä oli epäilemättä syynä siihen, että tämä halusi Reacherin astuvan kauemmas. Kuljettaja ei halunnut satuttaa molempia.

Reacher pysyi liikkumattomana.

Auto ryömi lähemmäs. Kuljettaja käänsi rattia ja hivutti autoa lähemmäs, kunnes etäisyyttä Reacherin ja etupuskurin välillä

oli enää vain hieman yli metri. Sitten mies oikaisi ratin ja painoi kaasun pohjaan. Auto syöksähti eteenpäin. Kuljettaja piteli rattia oikealla kädellään ja kopeloi samalla vasemmallaan ovenkahvaa. Hän avasi oven ja piti sitä auki, ja kuin ratsunsa selässä istuva ritari, joka yrittää jyrätä vastustajansa kilvellään, hän koetti saada sillä Reacherin kumoon tai ainakin pakottaa hänet perääntymään asemistaan.

Reacher ei perääntynyt. Sen sijaan hän otti askeleen eteenpäin kohti autoa, kohotti polvensa ja potkaisi päkiänsä kaikin voimin auton oveen. Koko painollaan. Hän osui keskelle ovipaneelia. Metallikuori vääntyi kitisten ja meni muodottomaksi. Ovi läimähti kiinni. Auto suhahti Reacherin ohi ja kaarsi oikealle. Kuski taisteli ratin kanssa ja jarrutti voimakkaasti, mutta oli aavistuksen verran myöhässä. Auton oikea etukulma pauskautui päin kujan toisella puolella olevaa roska-astiaa. Ajovalo meni pirstaleiksi. Kuljettaja iski peruutusvaihteen päälle, polkaisi kaasua ja pyöritti ohjauspyörää. Auto kaarsi ympäri ja oikaisi sitten pyörät. Vasen takakulma oli nyt lähellä Reacherin jalkoja. Maassa makaava kaveri selviäisi kyllä, sillä hän oli suojassa auton peräosan alla. Reacher sen sijaan ei pääsisi pakoon. Ei tästä kohdasta. Hän rusementti seinää vasten.

Reacher syöksyi kohti kujan suuta, kierähti kerran ympäri maassa ja kompuroi takaisin jaloilleen. Auto osui seinään. Lisää lasia meni rikki. Sirpaleita sateli tajuttoman kaverin rintamuk-selle ja vatsalle. Ne eivät kuitenkaan olleet niin teräviä, että olisivat menneet hänen vaatteistaan läpi. Eikä törmäys ollut niin voimakas, että auto olisi mennyt ajokelvottomaksi.

Koko tämän ajan kuljettaja oli pysytellyt istuimellaan. Tämä oli ymmärrettävää. Nyrkkitappelun välttäminen oli viisas veto. Mies ei ollut kuitenkaan edes yrittänyt ampua. Reacher päätteli, että mies halusi tilanteen näyttävän onnettomuudelta. Bussi oli kylläkin rusementtanut Angela St. Vrainin niin lähellä, että tällainen onnettomuus voisi olla hieman epäilyttävä, mutta huomattavasti epäilyttävämpää olisi, jos paikalle jäisi ruumis, jossa olisi kuolet-tava ampumahaava.